

תת"ע 5555/01/12 - זאהר שעבי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 5555-01-12 מדינת ישראל נ' שעבי
תיק חיזוני: 10201315164

מספר בקשה: 6

בפני כבוד השופטת כרמית פאר גינט
מבקשים זאהר שעבי
נגד מדינת ישראל
משיבים

ההחלטה

1. הנאשם הגיע בקשה לחישוב פסילה. לשיטתו, יש לחשב את הפסילה בפועל שהוטלה עליו בתיק זה (لتקופה של 24 חודשים), אך שיקבע שזו הסתיימה ביום 28.11.14.

2. בוגפה של הבקשתה (סעיף 8 לה) ציין הנאשם כי הוגש נגדו כתב אישום, בתיק חדש, בגין עבירה של נהייה בזמן פסילה (תיק 17-07-2281). סברתי, כי לאורו של כתב האישום החדש, אין מקום לבקשה הנוכחית, שכן הכרעה בה על פי בקשתו של הנאשם כאן מאינת את ההליך החדש. על כן, דחיתי את בקשתו של הנאשם, תוך שכנעתו כי מלאו טענותיו לגבי אופן חישוב הפסילה שモרות לו בהליך החדש.

3. הנאשם לא השלים עם החלטתי, והגיש עתה בקשה חוזרת לחישוב הפסילה. אף מבלתי להתייחס לשאלת אם יש מקום להליך שכזה (שכן בית משפט זה אינו יושב כערכת ערעור על החלטותיו שלו עצמו), אני סבורה כי דין הבקשתה להידחות.

4. ראשית אבהיר: מטרתה של הבקשתה הנוכחית היא לרוקן מתוקן את ההליך החדש. שכן מובן כי אם בית המשפט כאן יקבע כי פסילת ראשון הנהייה של הנאשם הסתיימה ביום 28.11.14, כפי שהנאשם מבקש כאן, כי אז מלאה כתב האישום החדש נגדו לא יכול לעמוד. על כן, סברתי, ואני סבורה גם כת, כי בדרך הנוכחנית לרכת בה היא להעלות את מלאו טענותיו של הנאשם בהליך החדש. ככל שבית המשפט בהליך החדש יתרשם כי פסילתו של הנאשם הסתיימה ביום 28.11.14, לאור טענותו של הנאשם, כי אז הוא זיכה את הנאשם מהעבירה המווחסת לו בהליך החדש, ובקביעתו לעניין מועד תום תקופה הפסילה תעמוד בעינה.

5. אך משבחר הנאשם להגיש בקשה חוזרת, תוך שהוא ציין כי אין מקום להימנע מהכרעה לגופה, "אך משומש החש לקבעת מימצאים שיכולים להשפיע על ההליך החדש", ATIICHIS LETIUVONI LEGOFU SHL UNIIN.

עמוד 1

- .6. גזר הדין שניית בתיק זה בעניינו של הנאשם, ניתן בנסיבותו של הנאשם, כמו גם בשעה שהוא מיוצג. במהלך אותו דין, בית המשפט הבahir היטב כי דחה את הדיון מספר פעמים, כדי למנוע טענות המתייחסות לערעור תקופת הפסילה, וכך לאפשר הטלה של הפסילה בנסיבותו של הנאשם.
- .7. בשולי גזר הדין בית המשפט הבahir היטב כי תקופת הפסילה נמנית, על פי דין, ממועד בו הנאשם יפקיד את רשות הנהיגה שלו (או תצהיר) בנסיבות בית המשפט.
- .8. הטענה של הנאשם כי הוא "אדם פשוט" (סעיף 4 לבקשתה) ועל כן לא הבין את הדברים שנאמרו על ידי בית המשפט בגזר דין, אפילו אינה נתמכת בתצהיר שצורף על ידו בתמיכת בקשה. האמרה הנוספת (ועליה הנאשם חוזר בתצהיריו) כי בא-כוחו דazo לא הסביר לו את הצורך בהפקדת הרשות בנסיבות בית המשפט, היא אמרה המבוססת רק על דבריו של הנאשם עצמו.
- .9. אין סיבה להניח כי הנאשם לא הבין את הדברים שנאמרו במסגרת של גזר הדין. ההיפך הוא הנכון. בסיום פסק הדין, בית המשפט מדגיש כי הפנה את תשומת לב בית המשפט לחובה להפקיד את רשות הנהיגה (או תצהיר) בנסיבות בית המשפט. לא בכדי הנאשם אינו מתיחס לסוגיה זו בתצהיר, שכן רישום הדברים בגזר הדין מעידה על כך שהדברים הוסבו היטב לנאשם במהלך הדיון בו היה נכון.
- .10. גם טענותיו של הנאשם שבא-כוחו דazo לא הסביר לו את מצב הדברים, הן טענות שגם אם היה בהן ממש, על הנאשם להפנות לבא-כוחו דazo.
- .11. הוראות הדין מחייבות במקרה שבפניינו. גם אם איןichi כי הנאשם לא היה מודע לדין שחל עליו, אי ידיעתו של הדיון, אינה פוטרת אותו מהחובה להפקיד את רשות הנהיגה (או תצהיר). הוראות תקנות 556 ו-557 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, ברורות, ואין סיבה לסתות מהן במקרה הנוכחי.
- .12. הנאשם לא נהג על פי הוראות הדיון, בכל הנוגע להפקדת רשות הנהיגה שלו, ועל כן אם נגרם לו "נזק אדיר וחסר תקנה" (סעיף 14 לתצהיריו), אין לו להלן אלא על עצמו. לו היה מפקיד את רשות הנהיגה שלו (או תצהיר במקומו) לאחר השמעת גזר הדין, כפי שהנחה אותו בית המשפט, לא הייתה מתוערת בעיה כלשהי.
- .13. טענתו של המבוקש כאילו בירור שנערך משרד הרישוי (לאחר שהוגש נגדו כתב האישום החדש) העלה כי הפסילה לא נרשמה לחובתו, בשל מחדר כלשהו של מזקרים בית המשפט, וכי במהלך השנים האחרונות בפניו מציג שווה על ידי משרד הרישוי (סעיף 12 לבקשתה), אינה משכנתה.
- .14. ראשית, עיין באותו מסמך של רשות הרישוי אשר צורף על ידי המבוקש מגלה כי לא מדובר באישור המתיחס לתוכף רשות הנהיגה, אלא אישור שככל אשר רשם בו הוא מתי חדש בפעם الأخيرة רשות הנהיגה של

הנאשם (בשנת 2011, טרם גזר הדין בתיק זה), ומה היה תוקפו של רשיון זה.

.15. שנית, אישור זה הוצאה על ידי בא-כוווע של הנאשם לאחר שהוגש נגדו כתב האישום החדש, בשעה שהנאשם כבר יודע כי על פי רישומי המשטרה הוא נוהג בזמן פסילה, ועל כן אין כאן ממשום מצג כלשהו כלפיו.

.16. אמרתו של הנאשם כי גזר על עצמו הימנעות הנהיגה לתקופה של שנתיים ימים, וכי לאחר תקופה זו נבדק בדיקות ראשין שגרתיות ולא נאמר לו דבר על פסילת ראשינו, היא אמרה המתבססת על דבריו של הנאשם בלבד. אך כך או כך, משעה שהנאשם לא מילא את הוראות הדין בדבר הפקדת ראשין (או תצahir), התנהגותו שלו עצמו או דברים שנאמרו לו על ידי שוטרים אינם מצדיקים קביעה של מועד אחר לחישוב תחילת תקופת הפסילה, מזה הקבוע בדיון.

.17. סיכומו של דבר, משהוטלה הפסילה בגין הנהיגה בנווכותו של הנאשם ובא-כוווע דאז, ומשהוסבירה לנאים, במסגרת גזר הדין, חובה להפקיד את רשיון הנהיגה (או תצahir) במציאות בית המשפט, לא היה מקום לבקשתו מלכתחילה, ודינה להיחדות.

.18. חישוב תקופת הפסילה שהוטלה בגין הדין בתיק זה תעשה על פי הוראות הדין.

ניתנה היום, כ"ה אב תשע"ז, 17 אוגוסט 2017, בהעדך
הצדדים.